

[Arbejdsministeren.]

den lønmodtager, der går fra beskæftigelse under medhjælperloven til beskæftigelse omfattet af ferieloven, idet han ikke fra beskæftigelsen under medhjælperloven medbringer ferieret og feriegodtgørelse til anvendelse i det første ferieår, han er beskæftiget under ferieloven.

Men set under ét over en vis årrække fra indtrædelse i erhvervslivet vil der ikke være reel forskel, idet lønmodtageren under ferieloven i starten har et år uden ret til ferie med løn, medens medhjælperen som nævnt får dette „ferieløse“ år ved overgangen til andet arbejde.

Ganske bortset fra de betydelige problemer om etablering af overgangsregler ved medhjælpernes inddragelse under ferieloven, et spørgsmål, som et mindretal i udvalget om arbejdstid og ferie har understreget, har regeringen lagt vægt på synspunkter fremført i en henvendelse fra landbo- og husmandsforeningerne, hvorefter medhjælperlovens regler må anses for mest hensigtsmæssige på området.

Lovforslaget opretholder bestemmelsen om 3 ugers ferie. Spørgsmålet om at forlænge den årlige ferie gennem en ændring af ferieloven blev, som det vil erindres, gjort til genstand for principiel drøftelse her i tinget den 9. maj 1969 i anledning af de af henholdsvis medlemmer af socialdemokratiet og medlemmer af socialistisk folkeparti fremsatte forslag til folketingsbeslutning om ændring af ferieloven.

Idet jeg henviser til de bemærkninger, jeg fremsatte ved den lejlighed, skal jeg bemærke, at det ville svare til den tradition, der efterhånden foreligger med hensyn til ændringer af ferieloven, om en eventuel forlængelse af ferien skete på det grundlag, at der ved overenskomstfornyelser mellem hovedorganisationerne på det private arbejdsmarked blev truffet aftale herom, og at der herefter blev foretaget de fornødne ændringer i ferieloven. Der ville herved ske en prioritering af feriespørgsmålet i forhold til andre løn- og arbejdsvilkår — det kan jo tænkes, at lønmodtagerne ligesom under de seneste overenskomstforhandlinger foretrækker, at muligheder for forbedring af løn- og arbejdsvilkårene udnyttes til andre formål end ferieforlængelse.

Såfremt der ved overenskomstfornyelserne

i foråret 1971 måtte blive truffet aftale om forlængelse af ferien, ville den praktiske gennemførelse f. eks. kunne ske ved til sin tid at gennemføre en lovændring om forhøjet feriegodtgørelse fra 1. juli 1971 som grundlag for en forlængelse af ferien i perioden 1. april 1972 til 31. marts 1973 fra 18 til 21 dage og til 24 dage fra og med ferieåret 1973-74.

Et sådant tidsforløb ville for den helt overvejende del af arbejdsmarkedet ikke gribe ind i de bestående overenskomstforhold, hvilket regeringen lægger vægt på.

Til slut vil jeg gerne omtale et spørgsmål, der i de senere år har været fremdraget i den offentlige debat, herunder her i folketinget, spørgsmålet, om der er tilstrækkelig sikkerhed for lønmodtagernes feriegodtgørelse i tilfælde af arbejdsgiverens betalingsstandsning.

Også udvalget om arbejdstid og ferie inddrog dette spørgsmål under sine overvejelser og pegede på det ønskelige i en nærmere vurdering. I overensstemmelse med udvalgets indstilling nedsatte jeg i oktober 1968 et nyt udvalg til overvejelse af etablering af en særlig garantiordning i tilfælde af arbejdsgiveres betalingsstandsning samt af tilvejebringelse af et system til afløsning af feriemærkesystemet.

Allerede ved udvalgets nedsættelse kunne det forventes, at der gennem en ændring i konkursloven blev tilvejebragt øget sikkerhed for feriegodtgørelse i tilfælde af arbejdsgiveres konkurs m.v., og sådan ændring er da også gennemført ved lov af 18. juni 1969.

Alligevel kan der være behov for en yderligere sikkerhedsordning, og jeg regner med, at der snart kan foreligge et resultat af udvalgets arbejde.

Det forslag, der nu fremsættes, indeholder allerede en bestemmelse, der giver mulighed for indførelse af et system, som afviger fra det gældende feriemærkesystem.

Hermed vil jeg gerne anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. (Lempelse af grundskyld af skovejendomme).

Forslaget går ud på med virkning fra og

[Indenrigsministeren.]

med finansåret 1970-71 at tilvejebringe hjemmel for at yde skovejendomme samme lempelse af den amtskommunale grundskyld, som efter reglerne i den kommunale ejendomsskattelov tilstås landbrugsejendomme, gartnerier, planteskoler og frugtplantager, idet man derved sidestiller skove og plantager med de øvrige jordbrugsejendomme, for så vidt angår lempelse af grundbeskatningen.

Jeg kan i øvrigt med hensyn til udbyttet af skovbruget oplyse, at ifølge nogle af Dansk Skovforening foretagne beregninger udgjorde forrentningsprocenterne i 1962-63 for løvtrædistrikter og hedeplantager henholdsvis 4,3 og 5,6, medens procenterne efter en på samme grundlag foretaget beregning forventes at blive negative i 1969-70. For nåletrædistrikterne er forrentningsprocenten i samme tidsrum faldet fra 6,6 til 1,5.

Af hensyn til lempelsesordningens praktiske gennemførelse må det anses for særdeles ønskeligt, at den fornødne lovhjemmel tilvejebringes inden jul.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om værnepligt. (Nedlæggelse af lægdsmandsinstitutionen m. v.)*.

Lovforslaget er udarbejdet af indenrigsministeriets værnepligtsudvalg, i hvilket bl. a. forsvarsministeriet, civilforsvarsstyrelsen og administrationsrådets sekretariat er repræsenteret.

I udvalget har der været enighed om, at lægdsmandsinstitutionen bør søges nedlagt.

Til støtte herfor har udvalget anført, at det pr. 1. januar 1969 gennemførte samarbejde mellem det centrale personregister og udskrivningsvæsenet har betydet, at størstedelen af de arbejdsopgaver, der hidtil har påhvilet lægds mændene — bortset fra hvervet som medlem af sessionen — nu er bortfaldet, og at der derfor — stadig bortset fra lægds mændenes medlemskab af sessionen — ikke længere kan siges at foreligge en rationel begrundelse for at bevare lægdsmandsinstitutionen.

Udvalget har heller ikke ment, at der i dag foreligger et behov for at opretholde lægds-

mandens medlemskab af sessionen, en ordning, der blev indført ved værnepligtsloven af 1912, og som byggede på ønsket om at drage nytte af lægds mændenes formodede kendskab til de værnepligtige, der hørte til det pågældende lægd.

Jeg er enig i, at der som almindelig regel i dag ikke længere består det kendskabsforhold mellem lægds mænd og værnepligtige, som var sædvanligt for 50-60 år siden, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at udtale en anerkendelse af og tak for det store arbejde, som lægds mændene igennem generationer har udført inden for udskrivningsvæsenet, ikke mindst med hensyn til rådgivning over for de værnepligtige.

Nedlæggelsen af lægdsmandsinstitutionen nødvendigvis en ændring af værnepligtslovens bestemmelser om sessionens sammensætning.

Værnepligtsudvalget har stillet forslag om, at medlemstallet nedsættes med 2 til 3, og at sessionen fremtidig kommer til at bestå af udskrivningschefen som formand, en officer samt af en af amtsrådet udpeget person, der skal være medlem af en kommunalbestyrelse.

Der har i værnepligtsudvalget været enighed om, at det læge element burde bevares i sessionen, og at man ikke må se bort fra den tryghedsfølelse, som tilstedeværelsen af en kommunal repræsentant vil kunne betyde for den værnepligtige, og jeg kan for mit vedkommende ganske slutte mig hertil.

Endelig åbner lovforslaget mulighed for, dels at det bestemmes, at der kun skal afholdes session ét sted i hver udskrivningskreds, dels at de værnepligtige, selv om man måtte beholde det nuværende system med flere sessionssteder i hver udskrivningskreds, kan tilsiges til at give møde på et hvilket som helst af de pågældende sessionssteder. Jeg henviser herom til de udførlige bemærkninger, som udvalgets betænkning indeholder om disse problemer.

Med disse ord skal jeg anbefale dette lovforslag til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): På socialistisk folkepartis vegne fremsætter jeg forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til at foretage en gennemgang af forbrugsbeskatningen.